

גואלי הסוסים

כ"ח בחשוון תש"ע, 15 בנובמבר 2009

מאת חנה לוי ג'וליאן

סוסי משא יכולים מעתה לפסוע באזור תל אביב בצעדים קלילים יותר, לאחר שעמותות **חי והכל** חי למען זכויות בעלי החיים זכו לניצחון חשוב במאבקן הממושך לאסור על תנועת עגלות רתומות לסוסים ברחובות תל אביב.

במשך למעלה מעשר שנים הפעילו עמותות אלה לחץ על עיריית תל אביב להסדיר בתקנות, ומאוחר יותר לאסור לחלוטין, את השימוש בסוסים להובלת עגלות עמוסות לעייפה ברחובות העיר. "בהמות משא אלה סובלות לעתים קרובות מרעב ומהתעללות, נאלצות לעבוד בשמש הקופחת ללא שתייה מספקת ואינן זוכות לטיפול וטרינרי", טענה דוברת **הכל חי**.

העמותה פנתה לראשונה לגורמים בעירייה בשנת 1999, לדברי דוברת העמותה ללא כל תוצאות. בתגובה, חשפה עמותת **חי** מקרים חוזרים ונשנים של התעללות בסוסים ביפו, תוך שהיא מחלצת ומשקמת את הסוסים קורבנות ההתעללות שהתגלו במהלך פעילותה. אחד ממקרי ההתעללות הקשים ביותר תועד בשנת 2001 ושוב בשנת 2003 בשני דיווחים אודות אדם בשם ניסים אשר הרעיב בהמות משא וסחר בהן. ניסים צולם כשהוא מבתר סוסים בגרזן לעיני יתר הבהמות, ומשווק את בשרם בשוק כבשר בקר. הסרט שצולם בסתר על ידי **הכל חי** הוקרן בטלוויזיה הישראלית והביא את הרשויות לסגור את העסק שלו.

בעקבות מקרים אחרים של התעללות בחמורים שאולצו למשוך מטענים כבדים, ביניהם אחד שאוזניו נכרתו, פנה עורך הדין של העמותה בשנת 2005 למשרד

התחבורה ולמועצת העיר תל אביב בדרישה לאסור לחלוטין את השימוש בסוסים ובחמורים להובלת עגלות.

בשנים שחלפו מאז ועד היום הלכה והתגבשה תנועת מחאה עממית. בעוד שדולה של בעלי סוסים וכרכרות מפעילה לחץ על לשכת ראש העיר כדי למנוע את הטלת האיסור, הציפו פעילי **הכל חי** את

פקידי העירייה במכתבים בנושא, כשגולת הכותרת של המאבק הייתה קונצרט מחאה שנערך בדצמבר 2008 וסייע לעורר מודעות ציבורית.

"הקש ששבר את גב סוסי המשא" בסופו של דבר היה הפגנת מרי אזרחי שנערכה ביוני 2009 וכללה חסימת הכניסה לבניין העירייה בידי עשרות מפגינים והנפת שלטים וכרזות עליהם נכתב "בעלי חיים אינם כלי רכב", "סוסים וחמורים הם לא טנדר", "כואב להם, אכפת לכם?", "די לניצול בעלי חיים" ו"כרכרות זה טרנד מת".

עמותת חי האמריקאית, ששמה המלא הוא "Concern for Helping Animals in Israel" (פעילים למען בעלי חיים בישראל) נוסדה בשנת 1984 במגמה לשפר את מצבם של בעלי חיים בישראל ואת היחס אליהם. **הכל חי**, עמותה-אחות ישראלית, נוסדה מאוחר יותר, בשנת 2001.

על פי נקודת המבט של העמותה, המוצגת באתר האינטרנט שלה, "מדינת ישראל, המתמודדת מאז ומתמיד עם קשיים ביטחוניים וכלכליים מורכבים, החלה רק לאחרונה להקדיש תשומת לב ציבורית לסוגיות של הגנה על בעלי חיים. אזרחים ישראלים הרגישים לנושא משקיעים כיום מאמץ ניכר בניסיון להעלות את העיקרון המוסרי היהודי של 'צער בעלי חיים', הקובע כי אין לגרום נזק או כאב ליצורים חיים ללא צורך, על סדר היום הציבורי, וליישמו בכל תחומי החיים בישראל. למרבה הצער, חלקים גדולים באוכלוסייה עדיין מציבים את הצורך לדאוג לבעלי החיים בתחתית סולם העדיפויות."

מנהלת עמותת חי נינה נייטלזון מדגישה כי המאבק האמיתי רק החל. "אנחנו שמחים שסוף סוף לא ייראו יותר בתל אביב סוסים רזים, פצועים, מוכים, כשהם גוררים עגלות, ונמשיך ללחוץ על ראשי ערים אחרות בישראל להטיל איסורים דומים."

בינתיים הצטרפה העמותה הישראלית כתברה בקואליציה הבינלאומית למען סוסים ללא כרכרות, הפועלת להפסקת השימוש בסוסים להובלת עגלות וכרכרות בכל רחבי העולם.